

[Ib Christensen]

vil jeg for det første sige, at man bør undlade at gennemføre en selektiv politik, der skader virksomhederne, f. eks. lave en emballageafgift, som får til effekt, at nogle virksomheder må lukke, f. eks. lave en genbrugsfabrik for papir, der fører til, at private virksomheder på området må indstille, f. eks. undlade at gennemføre 6. momsdirektiv med moms på danseskoler med det resultat ifølge danseskolernes organisation, at de må standse deres virksomhed. Til det sidste område kan tilføjes, at man gennem offentlig tilskudspolitik i forvejen har undermineret eksistensgrundlaget for mange danseskoler.

Jeg nævner disse som eksempler på, at uanset hvor gerne man vil bevare virksomheder og arbejdspladser, så fører man i dette folketing fra regeringens side på områder en politik, der faktisk fører til virksomhedslukninger midt i en tid, hvor vi har op mod 200.000 arbejdsløse.

Erhvervslivet er meget ømtfindtligt over for det, der foretages i dette folketing, fordi erhvervslivet har meget vanskelige økonomiske vilkår.

En anden ting, jeg vil nævne, som man kunne have undladt at gøre, er ATP-ordningens indførelse og kildeskatteadministrationen, der har bebyrdet mange virksomheder hårdt.

Endelig en tredje ting, den protektionisme, som nu er ved at blomstre op, og som der også her i denne debat har været røster om fra forespørgerens side, hvor man luller erhvervslivet ind i en sovepude, hvor man forøger omkostningerne både for forbrugerne og for andre erhvervsvirksomheder, hvor man fastholder en forældet struktur ved hjælp af protektionisme, der desværre har en sørgelig aktualitet ved den nyprotektionisme, man på tekstilområdet har indskibet sig i fra EFs og andre velstående handelsområders side over for den fattige verden. En sådan vej fører efter vores opfattelse ikke til, at man bevarer virksomheder på længere sigt, tværtimod fører den til underminering af virksomhedernes eksistens. Og her er tekstilområdet et udpræget eksempel, hvor det har vist sig, at den frygt, man havde ved at gå ind i et frihandelsområde og få et større europæisk marked, er gjort til skamme, idet den danske tekstileksport i høj grad er forøget.

Laver man den slags foranstaltninger, hvad enten der er tale om protektionisme, altså beskyttelsespolitik, restriktioner, toldbeskyttelse el. lign. eller om direkte tilskud eller om dette, at offentlige kasser konkurrerer med private erhvervsvirksomheder og foretagender, er den sikre konsekvens, at det er det øvrige erhvervsliv, der belastes, og at man altså ydermere ikke blot ikke betrygger de pågældende virksomheders eksistens på længere sigt, men endog belaster hele det øvrige erhvervsliv. Herpå er landbrugets beskyttelsespolitik, som den føres i EF, og som den blev ført af Danmark, før vi kom ind i EF, og værftsindustrien sørgelige eksempler. Nu har man på global basis en værftsindustri, der er en tredjedel højere end kapaciteten, og man ved, man skal sanere, men det har man ikke gjort. Tværtimod har man forøget subsidierne med det resultat, at vanskelighederne bliver større og større og mulighederne for, at værfterne kan overleve, bliver ringere og ringere.

Nu har jeg sagt lidt om, hvad man bør undlade at gøre, og så vil jeg sige lidt til sidst om, hvad man kan gøre.

Man kan føre en omkostningspolitik, der kan satse på at få erhvervslivets omkostninger bragt ned. Hermed tænker jeg på den forvridning, der sker i kraft af, at det i så høj grad er profitabelt at anbringe midler i jord og fast ejendom, hvilket medvirker til den meget høje rentebyrde, som erhvervslivet må trækkes med, en rentebyrde, der nu er næsten lige så høj som lønomkostningerne ved etablering af nye arbejdspladser.

Denne forvridning fører til – illustreret med et eksempel fra en formiddagsavis for ganske få måneder siden – at en tysk fabrikant må meddele, at han har fået afslag i sin bank med hensyn til at få lån til at forøge sin produktion og sin eksport, og at banken i stedet for havde rådet ham til at købe sommerhusgrunde for pengene. Det er blot et lysende eksempel på, hvad det er, der sker, når man fører den økonomiske politik, man gør, og favoriserer pengeanbringelse passivt i jord og fast ejendom i stedet for i erhvervsaktivitetsskabende og arbejdspladsskabende aktiviteter.

En anden ting, man kan gøre, er at prøve at neddæmpe lønomkostningerne, ikke ved tvangsindkomstpolitik, der fører til fastlåsning af strukturen, når den føres over længe-